

Czwartek, 9 września 2010 r.

5. z zadowoleniem przyjmuje stosowanie zaawansowanych technologii i metod gospodarki wodnej w Izraelu i wzywa do stosowania tych metod oraz do przekazania technologii wszystkim krajom regionu; apeluje do wspólnoty międzynarodowej, w tym do Unii Europejskiej, o zwiększenie wysiłków mających na celu udzielanie dalszego wsparcia finansowego i technicznego projektom współpracy w tym zakresie;
6. wzywa rządy Izraela i Jordanii oraz Autonomię Palestyńską do współpracy w celu ratowania dolnego biegu Jordanu i zachęca je do powołania, przy wsparciu Unii Europejskiej, komisji ds. dorzecza Jordanu, otwartej dla innych krajów nadbrzeżnych;
7. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie UE, aby zachęcały do opracowania wszechstronnego planu mającego na celu zaradzenie degradacji rzeki Jordan, wspierały jego realizację oraz nadal służyły pomocą finansową i techniczną w renaturalizacji Jordanu, a w szczególności jego dolnego biegu, również w ramach Unii dla Śródziemnomorza;
8. ponownie podkreśla, że kwestia zarządzania zasobami wodnymi, a zwłaszcza sprawiedliwy rozdział wody uwzględniający w równym stopniu potrzeby wszystkich mieszkańców regionu, jest sprawą najwyższej wagi dla trwałości pokoju i stabilności na Bliskim Wschodzie;
9. jednocześnie uważa, że w planach działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa z Izraelem, Jordanią i Autonomią Palestyńską należy zawrzeć jasne i konkretne odniesienie do procesu renaturalizacji tego obszaru; zdecydowanie zaleca Komisji zainicjowanie wspólnej analizy sytuacji rzeki Jordan;
10. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, wysłannikowi Kwartetu Bliskowschodniego, Knesetowi i rządowi Izraela, parlamentowi i rządowi Jordanii, parlamentowi i rządowi Libanu, przewodniczącemu Narodowej Autonomii Palestyńskiej, Palestyńskiej Radzie Legislacyjnej oraz parlamentowi i rządowi Syrii.

Kenia: nieudane aresztowanie prezydenta Sudanu Omara al-Bashira

P7_TA(2010)0315

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 września 2010 r. w sprawie Kenii: niedoprowadzenie do aresztowania prezydenta Omara al-Baszira

(2011/C 308 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie kryzysu w Darfurze (Sudan),
- uwzględniając wydane przez Międzynarodowy Trybunał Karny nakazy aresztowania prezydenta Omara al-Baszira za zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593/2005,
- uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 22 lipca 2010 r. i z dnia 20 sierpnia 2010 r. wzywające odpowiednio Czad i Kenię do współpracy z MTK,
- uwzględniając decyzję nr ICC-02/05-01/09 wydziału przygotowawczego MTK z dnia 27 sierpnia 2010 r. informującą Radę Bezpieczeństwa ONZ oraz zgromadzenie państw sygnatariuszy statutu rzymskiego o obecności Omara al-Baszira na terytorium Republiki Kenii,

Czwartek, 9 września 2010 r.

- uwzględniając statut rzymski,
 - uwzględniając rozmaite umowy o partnerstwie, jak umowę z Kotonu między UE a państwami Afryki, która stanowi, że handel i pomoc podlegają warunkom wynikającym z rządów prawa,
 - uwzględniając art. 4 aktu założycielskiego Unii Afrykańskiej odrzucający bezkarność,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że rząd Kenii zaprosił i z zadowoleniem powitał prezydenta Sudanu Omara al-Baszira na ceremonii w dniu 27 sierpnia 2010 r., na której ogłoszono konstytucję Kenii wiedząc, że został on postawiony w stan oskarżenia przez MTK,
- B. mając na uwadze, że w dniu 4 marca 2009 r. MTK wydał międzynarodowy nakaz aresztowania prezydenta al-Baszira za zbrodnie przeciwko ludzkości (morderstwa, eksterminacja, deportacja, tortury i gwałt) oraz zbrodnie wojenne (planowanie ataków na ludność cywilną i szabrownictwo), oraz że na prezydenta al-Baszira wydano również w dniu 12 lipca 2010 r. nakaz stawiający go w stan oskarżenia za „zbrodnię eksterminacji przez zabijanie, eksterminacji przez powodowanie poważnych krzywd fizycznych i psychicznych oraz eksterminacji przez celowe skazanie każdej z upatrzonych grup na warunki życia mające na celu spowodowanie fizycznego wyniszczenia tych grup”,
- C. mając na uwadze, że podobnie jak 31 innych państw afrykańskich Kenia jest sygnatariuszem statutu rzymskiego, co nakłada na nią obowiązek aresztowania każdej osoby poszukiwanej przez MTK oraz przekazanie jej Trybunałowi lub odmowy wpuszczenia tej osoby na swoje terytorium,
- D. mając na uwadze, że państwa, które ratyfikowały konwencję ONZ w sprawie ludobójstwa z 1948 r. mają obowiązek współpracy z MTK, nawet jeśli nie są sygnatariuszami statutu rzymskiego,
- E. mając na uwadze, że Sudan, będący członkiem Narodów Zjednoczonych, konsekwentnie odmawia współpracy z MTK odmawiając tym samym prawdy i sprawiedliwości milionom ofiar potworności wojennych w Sudanie, a w szczególności w rejonie Darfuru,
- F. mając na uwadze, że premier Kenii przyznał, iż zaproszenie prezydenta al-Baszira było błędem oraz że fakt niearesztowania go przez kenijskie władze stanowi poważne naruszenie międzynarodowych zobowiązań Kenii, nie tylko na mocy statutu rzymskiego, lecz również jej krajowego prawodawstwa, w tym nowej konstytucji, która uznaje bezpośrednią stosowalność prawa międzynarodowego,
- G. mając na uwadze, że były sekretarz generalny ONZ Kofi Annan oraz obecny mediator w czasie kenijskiego kryzysu nalegali, by Kenia jasno przedstawiła swoje stanowisko w sprawie MTK oraz potwierdziła swoje zaangażowanie na rzecz MTK,
- H. mając na uwadze, że Kenia ma wyraźny obowiązek współpracy z MTK w kwestii egzekwowania takich nakazów aresztowania, który wynika zarówno z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 gdzie Rada Bezpieczeństwa ONZ wzywa wszystkie kraje i zainteresowane organizacje regionalne i inne organizacje międzynarodowe do pełnej współpracy z MTK, jak i z art. 87 statutu trybunału, którego stroną jest Kenia,
- I. mając na uwadze, że prezydent al-Baszir złożył wizytę w Czadzie, który również jest sygnatariuszem traktatu ustanawiającego MTK, choć nie przestrzega zawartych w nim zobowiązań,
- J. mając na uwadze, że od momentu postawienia go w stan oskarżenia prezydent Sudanu odwiedził także Egipt, Libię, Arabię Saudyjską, Erytreę, Katar, Zimbabwe i Etiopię,

Czwartek, 9 września 2010 r.

- K. mając na uwadze, że w lipcu 2009 r. Unia Afrykańska ogłosiła, że jej państwa członkowskie odmawiają współpracy, której wymaga art. 98 statutu, oraz ponownie potwierdziła swe stanowisko po postawieniu Omarowi al-Baszirowi zarzutu ludobójstwa, a następnie, w przyjętej w drodze konsensusu rezolucji z dnia 27 lipca 2010 r. na szczycie w Kampali, wezwała Radę Bezpieczeństwa ONZ do wstrzymania ścigania prezydenta Sudanu zgodnie z art. 16 statutu,
- L. ubolewając nad brakiem zgody ze strony Unii Afrykańskiej na otwarcie biura MTK przy UA i jej groźbą zastosowania sankcji wobec państw afrykańskich, które nie podporządkują się decyzji UA,
- M. mając na uwadze, że ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości i zbrodnie wojenne nie mogą pozostawać bezkarne oraz mając na uwadze, że potraktowanie sprawy prezydenta al-Baszirowa stanowi ważny precedens w wysiłkach na rzecz zwalczania bezkarności urzędujących głów państw,
1. wyraża ubolewanie z powodu decyzji Kenii, aby zaprosić prezydenta Omara al-Baszirowa do udziału w ceremonii podpisania nowej konstytucji, która stanowić będzie początek nowej ery demokratycznych rządów w tym kraju;
 2. wzywa członków społeczności międzynarodowej, w tym wszystkie państwa afrykańskie, do zapewnienia pełnej odpowiedzialności za przestępstwa łamiące prawo międzynarodowe, zwłaszcza w Sudanie;
 3. wzywa afrykańskich szefów państw i rządów będących sygnatariuszami statutu rzymskiego do wywiązywania się z podjętych zobowiązań i współpracy z MTK w dochodzeniach dotyczących zbrodni wojennych, zbrodni przeciw ludzkości i ludobójstwa;
 4. podkreśla, że MTK ma obowiązek egzekwowania swych uprawnień sądowniczych bezstronnie i powszechnie, w tym w krajach Zachodu, oraz że poszanowanie jego decyzji ma kluczowe znaczenie dla jego wiarygodności i przyszłości;
 5. ubolewa, że niektórzy członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ nie podpisali statutu rzymskiego ustanawiającego MTK;
 6. ubolewa nad stanowiskiem zajęтым przez Unię Afrykańską i Ligę Arabską odrzucającym współpracę z MTK i wzywa wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej do podjęcia niezbędnych kroków w celu zagwarantowania, że zagadnienie to znajdzie się w porządku obrad następnego szczytu UA/UE;
 7. wzywa Unię Afrykańską do zrewidowania stanowiska i przeciwstawienia się bezkarności, niesprawiedliwości, zbrodniom wojennym, zbrodniom przeciw ludzkości i ludobójstwu;
 8. wzywa do likwidacji bezkarności za wszystkie zbrodnie popełnione w czasie wojny w Sudanie oraz ma nadzieję, że prezydent al-Baszirow stanie wkrótce przed MTK w Hadze – gdzie chronić go będą przepisy gwarantowane prawem międzynarodowym – co stanowić będzie część koniecznego procesu przywracania sprawiedliwości, praworządności i szacunku dla ofiar tych zbrodni;
 9. wzywa prezydenta i rząd Kenii do potwierdzenia ich zaangażowania na rzecz MTK i współpracy z nim, w tym także odnośnie do aktów przemocy popełnionych po wyborach w 2007 i 2008 r.;
 10. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, instytucjom Unii Afrykańskiej, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu, rządowi Kenii i wszystkim parlamentom i rządów IGAD.